

○ Den 91 meter høje Frauenkirche er et yndet turistmål. Kirken blev fuldstændig ødelagt i forbindelse med de allierede bombardementer og lå hen som et dystert mindesmærke i DDR-perioden. Fra 1994 - 2005 blev den genopført med anvendelse af enkelte af de oprindelige afsvedne sten.

Dresden - byen der har gennemlevet lidt af hvert

Tyske Dresden rummer mange historiske elementer. Men en særlig episode under 2. Verdenskrig er næsten udsluttet af den kollektive hukommelse

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandssavis.dk

Her i familien er sommerferie lig med udlandsrejse. I et svagt øjeblik går overvejelserne i retning af sommerhus på Fyn og omegn, men udvalget er uendeligt lille og priserne er skyhøje, så valget falder på Dresden med en afstikker til den polske provinsby Boleslawice. Vi går ud fra, det er et realistisk mål for vores 15 år gamle Citroen C5.

Altstادت i Dresden er fuld af monumentale historiske bygninger, mondane restauranter og store åbne pladser, samt få overnatningsmuligheder. Neustadt derimod, har Alaunstrasse, som er det virkelig trendy kvarter, hvis man er til fancy værtshuse, vandpibeccafer, etniske restauranter, kunstgallerier og

unge moderigtige tyskere. Moden er i øvrigt: sort tøj i forskellige udgaver, sortfarvet hår (så man ser ekstra bleg ud!), hyppige tatoveringer på benene og piercinger. Med andre ord: Punk. Den stil falder vi lidt udenfor.

For at begive sig ind i en butik i disse tider, skal man bære mundbind. Iført et medbragt værn til håndværkere, begiver fru en sig ind i »Konsum« for at købe nogle eksemplarer af disse. En lille flad uanselig pakke med 6 - 8 stk. koster 15 euro (112.- kr.) Nogen gør vist en god forretning her.

Et stort udendørs værtshus

Det særprægede look, kalder på en selfie af familien uden for supermarkedet. På vej ind i en butik, der sælger skandinavisk outdoor-udstyr møder vi ejeren, der står bag disken med sit mundbind nede om halsen. Vi fumler, som sædvanligt lidt med vores, for at få dem til at sidde. Der er nærmest igen grænser for hans utilfredshed med at skulle bære mundbind.

Vores lejlighed ligger i Alaunstrasse nr. 37 ret overfor »Katys Garage«, som er et tidligere autoværksted. Nu fungerer stedet som et stort udendørs værtshus med 15 - 20 spinkle, slide og uensartede borde, træer og en hippieagtig

skurvogn, hvor der tages mod bestillinger på kaffe, drinks og craftbeer. Man betaler en euro i pant for servicet, så slipper de stort set for at rydde af bordene. På taget står en udtjent Morris Mascot. Da vi kommer forbi underholder en ung kvinde med sang og guitar fra en bræddescene.

Lidt derfra sidder forældrene og ser pave-stolte ud. Faderen, men hvidt hår strittende ud under en grå kasket, filmer med et lille videokamera.

Jeg har lyst til at gå derover og sige, at deres datter spiller godt, men kan ikke lige tage det afgørende ryk. Det er faktisk dumt, for de vil garanteret blive superglade.

Bagsiden af vores hyggelige 2. sals lejlighed har en lille altan, der vender ud mod en stor aflåst baggård med et kæmpemæssigt træ i midten og diverse bevoksning, som står i skærende kontrast til bylivet på forsiden. Der er også et kig ned til køkkenindgangen til en vietnamesisk restaurant. Lidt længere nede af Alaunstrasse ligger »Hanoi«, der har servering

I ejendommens stueetage ligger en butik der sælger rygeudstyr til fjolletobak og vandpipe, samt brugte vinylskiver. Lidt længere nede af Alaunstrasse ligger »Hanoi«, der har servering

på gaden. Betjeningen og maden er uovertruffen. Tysk rødvin skal man holde sig fra. Det gælder også den Dornfelder vi bestiller. Den smager i retning af dovent saftvand og mangler fuldstændig karakter. Der er meget andet og bedre vin på menukortet i de lokale restauranter til typisk 90.- kr. for en flaske. Hovedretter koster 10 – 12 euro de fleste steder. Det er et privilegium hver dag, at kunne vælge og vrage mellem de eksotiske restauranter fra koreanske til tyrisk/libyske.

Fire voldsomme bombardementer

Dresden var, som bekendt, udsat for fire voldsomme bombardementer over to dage i februar 1945. Af samme grund begiver vi os til fods ud til det militærhistoriske museum. Her er alt fra uniformer til diverse militært isenkram i hele fire etager, men ikke så meget som en falmet fotostat af den ruinerede by, som de fleste af os kender så godt. Selv den 12-årige søn synes, at der er lidt for mange udstillede ting og for få forklaringer.

På et tidspunkt er jeg strandet foran en grøn plakat forestillende et kort over DDR med over 100 små bål på og 5 – 6 fotos af afbrændte bygninger og optøjer. En ung kustode stiller

○ Blomstrende caféliv i Alaunstrasse og tilstødende gader. Ampelmann, den lille mand med blød hat i trafiklyset, stammer fra DDR-perioden. Han er en af de få ting, østtyskerne ønskede bevaret fra den periode.

○ Skønt med lidt storby aftenstemning og gode etniske restauranter. Man ser ikke mange dyre Porsche eller BMW. Indkomstforskellene på det tidligere øst og vest er stadig markante.

sig an og spørger om han skal fortælle om plakaten, der bærer overskriften 17. juni.

Plakaten er en Vesttysk propagandaplakat fra 1956, der omhandler en række dage midt i juni 1953, hvor DDR-borgere gjorde oprør mod regimet. Det var ikke et politisk oprør som sådan, men protester affødt af stigninger på priserne på fødevarer og andre generelle stramminger. Det er en begivenhed, som er mig helt ukendt. En far i 50'erne med en teenage-søn blander sig i snakken.

DDR's eget oprør

Jeg fornemmer at det er vigtigt for dem, at DDR-borgerne også havde et oprør på linje med Ungarn 1956 og Tjekkoslovakiet i 1968. Mundbindene ryger ned på hagen som snakken intensiveres. Det er ikke let at blive taget alvorligt med underansigtet viklet ind i en serviet.

Det er tydeligt, at de føler, at de tre danskere ikke skal gå herfra for de er ordentligt informerede om tyskernes protest mod DDR-regeringen. Vi er vel også lidt stolte af frihedskæmperne, selvom de måske ikke havde den store og afgørende indflydelse på krigens udfald. Oprøret den 17. juni blev, ikke overraskende, stoppet af russiske tanks. Da det kommer til murens fald, er de taknemlige over at Gorbatsjov ikke lod tanks'ene rulle ind, men i stedet lod folk få deres frihed. Sikken skæbne de mennesker har haft. Først 12 års naziregime inklusive fem års krig og bombardement. Så godt 40 år med russisk overherredømme, DDR og Stasi.

Det viser sig, at en forhenværende gastank i byens udkant tilbyder et virtuelt show om byens udslættelse to måneder før krigens afslutning. I Panometer, som stedet hedder, mødes man allerede ved indgangen til tonerne af et virkelig traurigt rekviem af en slags. Hele tankens mørke indre er beklædt med en gigantisk fotostat i stof af den sønder-bombede by. Fra et stillads-tårn i midten har man 360 graders udsyn. Det fascinerende er de mange detaljer; mennesker og afmagrede heste mellem ruinerne, sporvogne og røg fra brændende bål.

Udstillingen vinder også på et par plancher med øjenvidneberetninger. Efter 10 minutter er musikken dog for meget og selvom det blitser da lyden fra bombeflyene befinder sig over byen og lyset farves rødt, er det det samme billede man ser. Byen på stof-billedet er ruineret såvel før- som efter angrebet og musikken går hurtigt én på nerverne. Vi har lidt ondt af den unge pige bag disken, der udsættes for det hele dagen.

Udstillingen vinder også på et par plancher med øjenvidneberetninger. Efter 10 minutter er musikken dog for meget og selvom det blitser da lyden fra bombeflyene befinder sig over byen og lyset farves rødt, er det det samme billede man ser. Byen på stof-billedet er ruineret såvel før- som efter angrebet og musikken går hurtigt én på nerverne. Vi har lidt ondt af den unge pige bag disken, der udsættes for det hele dagen.

Omtaler ikke begivenheden

Det som jeg finder interessant er, at det militærhistoriske museum ikke omtaler begivenheden overhovedet. I byens boghandlere ser man ikke en eneste bog med det motiv på forsiden (før/efter, eller før/i dag) og det samme gælder hos forhandlere af postkort. Har vi at gøre med et kollektivt traume? Er det mon en overfortolkning, at tænke sådan. Heldigvis har jeg en psykolog lige ved hånden, nemlig min kone. Hun udtaler sikkert, at et traume sagtens kan tænkes at fortsætte i generationer, selv om det er 75 år siden. Alle må have været berørt

○ Meget udtrykfuldt indgangsparti fra begyndelsen af 1900-tallet i Neustadt. Tænk at være barn og skulle ind ad den dør flere gange om dagen ...

da byen uden varsel forvandlede fra »Nordens Firenze« til en brændende ruinhob på et øjeblik. Man havde end ikke noget luftforsvar og havde indtil den skæbnsvangre nat, været uden for de allierede bombeflys rækkevidde.

Senere føler jeg mig lidt genial, da jeg opdager, at en kendt historiker, citeres for netop den tese. Byens vartegn Frauenkirche lå hen som en ruin indtil muren faldt. Siden er den genopført med enkelte af de oprindelige afsvedne sten i murværket. Det er tanken at de med tiden skal gå i et med de nye sten. Ud over dette, har kirken et særpræget udseende. Vi orker dog ikke lige at stå i kø for at se den indvendig.

Særpræget navn

Simon Makienok, den tidligere 2,01 meter høje Brøndbyspiller er på kontrakt i den lokale klub Dynamo Dresden. Jeg har overvejet at tage en snak med ham, men formoder at han er hjemme i Danmark på sommerferie nu, hvor turneringen ligger stille. For at det skal smage lidt af fisk, lokker jeg familien med ud til Rudolf Harbig stadion, der pt. bærer det særprægede navn »Glücksas stadion«, efter en sponsor. 30.000 siddepladser har de. Fanshopperen er også kolossal og velbesøgt. Det er svært at fornemme at klubben netop er rykket ned i 3. bundesliga.

I forgangne DDR-tider skiftedes Dynamo med Hansa Rostock til at vinde det østtyske mesterskab. Nu spiller begge mandskaber sekunda fodbold. Faktisk er det kun RB Leipzig, naboklubben, der af de tidligere østklubber, har formået at bide sig fast i den

: bonus

BOMBARDEMENTET AF DRESDEN

Bombardementet af Dresden er et af historiens mest omtalte. Det foregik den 13. - 15 februar 1945 med fire på hinanden følgende allierede luftangreb, hver med deltagelse af over 500 bombefly, hvor den historiske bydel blev lagt fuldstændig øde. Der har været sået tvivl om angrebene havde militær betydning. Historikere er dog nået frem til den konklusion, at dette var tilfældet, selv om angrebene i den almene bevidsthed stadig fremstår som en udelukkende humanitær katastrofe hvor ved 25.000 civile omkom. Byen ved Elben har i dag 600.000 indbyggere.

○ Mundbind. De er dyre, ubehagelige og kradsir i varmen. Men i det mindste ser man sjov ud!

tyske Bundesliga mere end et par sæsoner. På et stativ med postkort af spillerne, finder vi minsandten Simon Makienok nr. 13, der smiler venligt til fotografen.

»Wir haben ein traum«, står der, uden at man kommer nærmere ind på hvad det er for en drøm. Det er næppe nedrykning til 3. liga der tænkes på. På kortets bagside kan man læse, at han har været i klubben siden januar 2020. Det fremgår ikke at han er dansker. Det kunne have været interessant at høre hvad han tænker om at spille i 3. Bundesliga i kommende sæson, men mon ikke vi havde fået et diplomatisk svar.

Mangel på interaktive tiltag

Et stenkast derfra ligger Deutsches Hygiene Museum. Museet blev bl.a. benyttet af nazisterne i propaganda øjemed. Netop betegnelsen gør, at vi er nødt til at se det, men det er kun en moderat god oplevelse. Som andre museer brillere de med mangel på interaktive tiltag. Ting der kunne gøre det mere levende og interessant. Måske er det et ossie (østtysk) fænomen. Det er svært at sige, når man ikke har noget andet tysk at sammenligne med. DDR museet når vi desværre ikke.

Det plejer ellers at være obligatorisk, når vi er på de her kanter. Fem dage i café-minefeltet er tilpas lang tid når man kommer fra landet. Vi har også en ud-af-byen oplevelse til det bjergrige og naturskønne Saksiske Schweiz, men det er en helt anden historie. Det er indtrykket at Dresden, under normale omstændigheder, har et rigt udbud af kultur som vi må komme tilbage og opleve anden gang.